

[Socialministeren]

fra Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen om, at de kommunale organisationer ikke havde fundet det muligt at pege på en løsning på problemet.

Da jeg selv er dybt interesseret i at få en løsning, vil jeg nu tage et møde med de to organisationer for nærmere at få begrundet, hvorfor det er opgivet at lade opholdsstedernes udgifter til sygedagpenge indgå i beregningen af taksterne.

Jeg vil også gerne drøfte eventuelle andre løsningsmuligheder igennem med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, idet jeg fortsat er af den opfattelse, at opholdsstedernes økonomiske problemer i forbindelse med langvarig sygdom hos personalet skal løses i samarbejde med netop de to organisationer.

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg vil gerne takke socialministeren for svaret. Jeg synes godt nok, det er lidt pinligt, at der ikke er sket mere på dette område. Det er rigtigt, at vi har haft et samråd om dette emne, men den første henvendelse om denne problematik blev rejst fra Socialudvalgets side allerede i oktober måned sidste år, og ministeren har så bare ladet tiden gå med henvisning til, at amter og kommuner må prøve at finde en løsning. Nu kan jeg så forstå, at socialministeren endelig selv vil tage sig af sagen.

Men kan jeg ikke få et bud på, hvordan ministeren vil sikre, at opholdsstederne får refunderet sygedagpengene? Jeg synes altså, at det her er at svigte opholdsstederne. Det er klart, at det skaber utryghed for de ansatte, men det gør det så sandelig også for de børn, der er på opholdsstederne, og jeg synes, det er aldeles utilfredsstillende, at der ikke for længst er kommet en løsning på dette problem.

Hvordan agter ministeren at løse problemet? Hvad er det for en model, der skal anvendes? Nu synes jeg, tiden løber ud, og det kan ikke være rigtigt, at man nu på ny skal til bare at overveje forskellige modeller. Vi må have et klart svar på, hvad det er, regeringen går efter.

Erik Larsen (V):

Jeg er ikke i tvivl om, at ministeren taler sandt, når ministeren siger, at hun gerne vil finde en hurtig løsning på problemerne, men jeg synes også, at der var for lidt konkret.

Reelt har problemet været kendt i over et halvt år, og det er også sådan, at flere af de i alt 200 institutioner her i landet nu har økonomiske problemer. Kan ministeren ikke her i folketingsalen give et tilsagn om, at man vil få løst problemet inden for en frist af 14 dage? Det er virkelig alvorligt.

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg vil sige, at det er ikke helt rimeligt at tro, jeg mangler vilje til at gøre noget ved sagen, og det er heller ikke helt medholdeligt at sige, at det har taget urimelig lang tid.

Som det har været beskrevet, har problemet været en kastebold mellem flere forskellige instanser. Den 20. januar blev der indkaldt til møde, og den 2. februar fik vi drøftet sagen, og så har vi først fået svaret nu. Det har ikke skortet på vilje fra Socialministeriets side til at rykke for at få det. Men det, der ikke er tilfredsstillende, er, at svaret var, at det problem ønskede man ikke at løse; man lagde det over på socialministerens bord igen.

Det, jeg kan gøre, er naturligvis at tage en forhandling med de implicerede parter, fordi jeg vil have problemet løst, så det ikke bare skal gå tilbage igen til en anden instans. Men jeg kan ikke stå her og sige, at det kun vil tage 14 dage. Tingene er desværre ikke så nemme, hr. Erik Larsen, så det kan man ikke gøre.

Men det er min intention at få problemet løst, og det vil jeg også gøre. Med det for øje er det min hensigt at søge at få det løst over takstpolitikken. Det ville være den allernemmeste løsning på området, så man kunne forhandle det på plads, for det drejer sig jo om at få vikardækning under langvarigt sygefravær.

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg går ud fra, at ministeren nu har forståelse for, at man på opholdsstederne rundt om i hele landet er stærkt bekymret for de økonomiske vilkår for den fortsatte eksistens.

Men når ministeren overhovedet ikke gør noget ved denne meget alvorlige problemstilling, virker det jo, som om ministeren ikke har særlig meget tilovers for opholdsstederne og ikke ønsker at tage særligt hensyn til, at de selvfølgelig har nogle specifikke økonomiske problemer, som de har brug for at få løst – både af hensyn til medarbejderne, men så sandelig også af hensyn til børnene. Det kan vel ikke